

Beste mensen,

De afgelopen weken was er veel aandacht voor de Watersnood, 70 jaar geleden, in Zeeland. Verwoestend natuurgeweld, meer dan een generatie geleden.

Deze week was er een aardbeving in Turkije en Syrië. Er is geweld wat mensen elkaar aandoen en er zijn natuurrampen. Als het mensenwerk is, zoals de oorlog in Oekraïne en de strijd in Syrië zoekt men naar oorzaken en schuld. Maar wie geef je de schuld bij een natuurramp? God, of hebben de mensen daar toch een verantwoording?

Er zijn vragen in het leven waar we nog geen goede antwoorden op hebben.

Je kunt misschien beter kijken wat je na zo'n ramp wel kunt ondernemen. Na een ramp is er een gevoel van machteloosheid, men is lam geslagen. Maar je ziet ook aan alle kanten initiatieven ontstaan. Mensen willen iets doen. Er is veel slechtheid in deze wereld, maar plotseling komt er ook veel goedheid naar boven. Mensen blijken dan niet egoïstisch te zijn, ze willen iets doen, de handen uit de mouwen, solidair zijn.

Bij de Watersnood heeft men met man en macht willen redden en men is het verwoeste land weer gaan opbouwen, er is een Deltaplan gekomen. Daarmee heeft men de slachtoffers niet teruggekregen, de rouw was er, maar men is verder gegaan.

Moet er eerst een ramp komen om tot samenwerking te komen?

Het is wonderlijk dat mensen ook het vermogen hebben zich positief voor elkaar in te zetten.

Een goede Sabbat gewenst

Roel Dijk